

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνοργάζεται εις δεκτοί πάντες δημοσιεύονται τὰ ἐγκρινόμενα ἔργα καὶ αἱ εἰκόνες συνοργατῶν καὶ καλλιτεχνημάτων Ἀγγελαί μετ' εἰκόνων. Συνοργατῶν δεκταί εἰς χαρτονόμισμα παντός ἔθνους, προπληρωθέντα

Ἐκαστὸν φύλλον λεπτὰ 15. Πώλησις εἰς τὰ κίβνια καὶ πρακτορεία. Τόμοι ἀπλ. δρ. 8, χρυσῶδ. 10. Ἐξωτ. φρ. 14. Οἱ συνοργατῶν λαμβάνουσι μέρος δωρεάν εἰς τὰ λαχεῖα καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα τῆς «Φύσεως».

ΓΡΑΦΕΙΑ Ὀδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 45-47. Οἶκία Τσαούσοπούλου.—ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερ. δρ. 8,—Ἐξώτερ. φρ. 12.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Sursum corda. Mens diviniior, (μετ' εἰκόνων), ὑπὸ Φ. Πρίντζη. — Αἱ πρόοδοι τῆς ὑπεκτικῆς καὶ ἡ ἀστρονομία ἐν τῇ μέλλουσι αἰώνι, ὑπὸ Φ. Πρίντζη. — Ἀναμνήσεις Αἰγύπτου, ἡτοι ἐπισκεψίς πρὸς τοὺς συνοργατῶν τῆς φύσεως ἐν Αἰγύπτῳ καὶ οἱ ἰκετοὶ Ἕλληνας ὑπὸ ἑποφῶν ἐμπορικῆν, κοινωνικῆν, καὶ ἱστορικῆν, μετ' εἰκόνων (συνέχεια καὶ τέλος), ὑπὸ Φ. Πρίντζη. — Τὸ στίτοιχεωμένον ποτάμι (φαντασία), ὑπὸ Γεωργ. Καρυστινάκη. — Εὐερέπελα, ὑπὸ Γούλ. — Ἡθῆ Κενίξων, ὑπὸ Ἴων. — Νοήμων κύων, ὑπὸ Γούλ. — Ἀλληλογραφία τῆς «Φύσεως». — Ἀγγελαί.

SURSUM CORDA MENS DIVINIOR

Εἰς αὐτοκράτωρ ἐτελεύτησεν !
Εἰς ἡγεμόνων ἀπῆλθεν !
Εἰς ἄνθρωπος ἐξέπνευσεν !

Δύναμις, ἀρχὴ καὶ ἕλην δρᾶσασα ἐπ' ἀρκετὸν ἐπὶ τῆς αἰνιγματώδους καὶ ἀκατανοήτου ταύτης ξενίας, ἀφηρησάθη ἀνοικτηρμόνως ἀπὸ τῆς ἀγκάλης καὶ συντροφίας ἡμῶν, ἥς ἕκαστον μέλος τῆς ἐνόητος καὶ ὁμογενείας ἔσσει, εἰ δυνατόν, θ' ἀπετέλει παρηγορίαν καὶ ἀνακούφισιν ἐν τῇ ἀκανθῶδει καὶ ὀδυνηρᾷ ταύτη συμβιώσει, χωρὶς νὰ εἰσακουσθῶσι παρὰ τοῦ δημιουργοῦ τοῦ παντός, οὐδ' ἡ γόν τῆς τρυφερᾶς συζύγου, οὐδ' οἱ κοπετοὶ τῶν πεφιλημένων υἱῶν, οὐδ' οἱ θρῆνοι τῶν ἀγαπητῶν συγγενῶν, οὐδ' οἱ κλαυθμοὶ τῶν φιλάτατων οἰκείων, οὐδ' αἱ ἰκεταί τῶν πιστῶν ὑπηκόων, οὐδ' αἱ ἐπανελημμένα δεήσεις τῶν κατοίκων ὀλοκλήρου τῆς ὑψηλίου.

Μὰ διατί ;

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος ἀπεβίωσεν, ὡς ὁ θνητότερος τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ τὰ πάντα ὑπεχώρουν πρὸ τῆς ἀμετατρέπτου θελήσεως Ἐκείνου !

Οὔτε ἡ ἐπιμονή,

οὔτε τὸ ἀφθονον χρυσίον, οὔτε ἡ ἐπιστήμη, οὔτε ἡ ἀνωτάτη ἐπιμέλεια, φροντίς καὶ περιποίησις ἰσχυσαν νὰ καταβάλωσι τὴν δύναμιν Ἐκείνου, ἥτις καλεῖται Φύσις !

Καὶ προστίθεται νέον τεκμήριον τῆς ἀνωτάτης θελήσεως, πρὸ τῆς ὁποίας τὸν αὐχένα κλίνει πάντοτε ὁ ἄνθρωπος. Πρὸ τοῦ πεσόντος δὲ κραταιοτάτου καὶ ἀκμαιοτάτου τῶν ἡγεμόνων, κάμπτοντες ἡμεῖς σήμερον τὸ γόνυ, ὑψοῦμεν τὴν φαντασίαν

πρὸς τὸ ὑπέρτατον ἐκεῖνο Ὄν, ὅπερ ἅμα τῇ ἐλεύσει τοῦ κλεινοῦ Τζάρου εἰς τὸν κόσμον, εἶχε θέσει τέραμα τοῦ λαμπροῦ σταδίου του, Τῆν 20 Ὀκτωβρίου 1894, χωρὶς ἡμεῖς νὰ προγινώσκωμεν τούτο. Καὶ κλαίωμεν ἤδη πικρῶς.

Καὶ δὲν ἰσχυσαν φυσικῶς οὐδ' ἡ γόν, οὐδ' οἱ κοπετοί, οὐδ' οἱ θρῆνοι, οὐδ' οἱ κλαυθμοί, οὐδ' αἱ ἰκεταί καὶ δεήσεις ἡμῶν !

Κλαίωμεν τὸν ἀποπτάντα ἀξιολάτρευτον μονάρχην καὶ πατέρα, ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ νὰ τὸν κλαύσωμεν οὕτω παρεσκευάσεν ἴσως ἡμῖν τοιαύτην θλιβεράν δοκιμασίαν ὁ αἰώνιος πατήρ !

Εἶναι καὶ τούτο ἐκ τῶν ἀπαισίων ἐκείνων ποτηρίων, ὧν τὸ σπάνιον χύμα στάγδην πίπτει ὡς ζέων καὶ κανστικὸς μάλυβδος ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν μεταμόρφωσιν τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν ;

Ο ΑΠΟΒΙΩΣΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ΄

“Ω! άκατανόητοι βουλάι του Ύψιστου! Άρκει πλέον! Σχίσατε τέλος την γην και καταποντίσατε την αδυναμίαν της ανθρώπινης καρδιάς! ήτις ενφ δεικνυται άφ' ενός θηριωδέστερα και αύτης της τίγρωος, ρήγνυται άφνω θρηνούσα πρό του φάσματος του θανάτου! δν ούδέποτε θα δυνήθη νά έθίση κατόπιν τοσοούτων παραδειγμάτων και τηλικούτων πτωμάτων πεφιλημένων όντων από καταβολής του επαγωγού κόσμου!

Γνωρίζω! ή Φύσις θέλει νά παραβάλλη τον θάνατον πρός άπλούν φυσικόν φαινόμενον, ούτινος μετά την εμφάνισιν αύτου ένταύθα, ή μέν κοσμική ουσία μένει επί της γης, ή δέ δρώσα δύναμις, ήτις ώδάγει την ύλην, έπιστρέφει . . . πού;

Γνωρίζω! ή Φύσις θέλει νά διδάξη ήμάς, ότι ό ηλεκτρισμός, όστις διενεργεί την θύελλαν και την καταγίδα, μετά την επαναφοράν των στοιχείων εις την έδραν των, επανέρχεται ούτος εις την έστίαν του, έξ ής επαναλαμβάνει και πάλιν τό παιγνίδιον, πλάν όμως και δέν απόλλυται!

Γνωρίζω! ή Φύσις ήτις περιλαμβάνει έν έαυτή έκεινα και ήμάς αύτους, άποστέλλει έκάστοτε επί της γης ταύτης, ως τι φαινόμενον και τον ήγεμόνα και τον γεωργόν, ούς μετά την έκτέλεσιν του προορισμού των, μετακαλεί πάλιν . . . πού;

“Ω φώς της άληθείας! Σε γνωρίζω! Ο Άλέξανδρος Γ' δέν άπέθανεν! ούτε έχάθη! άλλα μέτεβν εις άλλην ζωήν, έν ή προύπηρξε και θα μεθυπάρξη!

Μή τόσον εξιστάμεθα! ό άγαθος και πολυφίλτος σύζυγος, πατήρ και φίλος και έθνάρχης ζή, χαρίεις και εύχαριστιμύνος, εύδαιμονέστερος και ήσυχώτερος, εις μέρος όπου πάντες θα μεταδόμεν, άφου τάχιον ή βράδιον διατρέξωμεν τό στάδιόν μας! Ναι! Η Φύσις έκτελει άμετάστρεπτον και άδιάπτωτον έργον, ούτινος την άξίαν πάνυ απέχομεν νά έκτιμήσωμεν!

Φ. Πρίντζης.

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΟΠΤΙΚΗΣ
ΚΑΙ Η ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ
ΕΝ ΤΩ ΜΕΛΛΟΝΤΙ ΑΙΩΝΙ

Νέαν περισκοπίασιν πραγματείαν περί της έν τώ μέλλοντι προόδου της αστρονομίας, του διακρηπούς Φλαμπαριώως, μεταφέρωμεν ώδε, έν μεταφράσει, χάριν των ήμετέρων συνδρομητών.

Έν τώ ιδρυθέντι έσχάτως, ύπό έκατομμυριούχου άμερικανού, του κ. Yerkes, άστεροσκοπεύει επί των όχθών της λίμνης Γενέβης έν ταίς Ηνωμέναις Πολιτείαις, έτοποθετήθη ήδη τό μεγαλειότερον και ισχυρότερον τηλεσκοπίον έκ των μέχρι τουδε κατασκευασθέντων, όπερ φέρει φακόν ένός μέτρου διαμέτρου και μήκος 20 μέτρων, και τό όποιον είχεν έκτεθῆ εις την τελευταίαν Έκθεσιν του Σικάγου. Μόλις δέ τοϋτο συνετελέσθη και άμέσως έγένετο σκέψις νά κατασκευάσουν, διά την προσεχή Παγκόσμιον Έκθεσιν του 1900, φακόν διαμέτρου ένός μέτρου και 50 έκατοστών! Συνεπεία δέ τούτου μετά μεγάλου ένδιαφέροντος ό έπιστημονικός κόσμος παρακολουθεί τās τώσφ ένεργητικās προόδους και ανακαλύψεις της πρώτης των έπιστημών, και μετά περιεργείας διερωτά μέχρι τίνος σημείου ή ανθρώπινη ιδιοφυία θα ώθήση τό φώς επί των μυστηρίων της άπεριορίστου ταύτης εξέλιξεως.

Άληθές είναι, ότι είναι δύσκολον νά προΐδη τις τό μέλλον, κυθόσον μάλλον αι συντελεσθεΐσαι θαυ-

μάσιοι πρόοδοι της αστρονομίας, από ένός έτους ίδίως, παρουσιάζουσιν ήμίν τό καλλίτερον μέσον της δυσκολίας ταύτης. Πρό έκατόν έτών, ούδεις σοφός, ούδεις ποιητής έδύνατο νά φαντασθῆ τās γενομένας κατακτήσεις έν τῇ μαθηματική ανακαλύψει των τώσφ άγνώστων άστέρων, όιον του Ποσειδώνος και του Δουρυφόρου του Σειρίου, ούδῃ την χημικήν ανάλυσιν του φωτός των άστέρων, ούδῃ την ούράνιον φωτογραφίαν, ούδῃ την πληθύν των γενομένων ανακαλύψεων έν τῷ έδάφει της ώραιότητας των έπιστημών. Σχεδόν άπασαι αι νέαι μέθοδοι έθεωρούντο άπροσδόκητοι, και άν ανατρέξωμεν εις παλαιότεραν έποχήν, θα ιδώμεν, ότι τό πρώτον μεγεθυντικόν τηλεσκοπίον διηυθύνθη πρός τον ούρανόν μόλις τῷ 1609, ύπό του Γαλιλαίου, δηλαδή προσφάτως. ούτως είπειν. Έπί δύο έως τρεις χιλιάδας έτη, οι άνθρωποι έχρῶντο τῇ ύέλφ, χωρίς ποσώς νά φαντάζονται ούτε τό μικροσκοπίον, ούτε τό τηλεσκοπίον, και ούτε νά δύνανται νά εξαγάγουν έκ της μαγικής ταύτης ούσις, της πολυτιμότερας και του χρυσοϋ, τās ιδιότητες, αιτινες έμελλον πολύ βραδύτερον άτυχώς νά μάς άνοιξώσι τās πύλας του άπειρου έλάσσονος και του άπειρου μείζονος. Καί εάν ανατρέξωμεν έτι άπώτερον, εις τās αρχάς αύτάς του πολιτισμού θα αναμνησθώμεν παραδόξως, ότι ή ύελος τυχαίως όλως άνεκαλύφθη. Τῇν ύαλον άνευρίσκομεν έν τοίς Αιγυπτιακοίς τάφους χρονολογουμένοις από τριάνοντα αιώνων, άνευρίσκομεν αύτην έν τοίς έρειπίοις της Πομπηίας, οι Έλληνες και Ρωμαίοι έγνώριζον αύτην, οίχαράκται μετεχειρίζοντο ύελίνοους σφάιρας πεπληρωμένας ύδατος, όπως διέρχονται έντεϋθεν αι άκτινες της λυχνίας ή του ήλιου και φωτίζονται ούτω καλείτερον τά πρός έργασίαν άντικείμενα αύτων, και ό Άριστοφάνης αύτός προτείνει έν τινι κωμωδία αύτου τον τρόπον της εξαφανίσεως των κλητεύσεων των δανειστών γεγραμμένων επί πινακίων έξ Ισπανικού κηροϋ, διά της έκθέσεως των πινακιδίων τούτων εις τον ήλιον, όπισθεν ένός των διαθλαστικῶν τούτων σφαιρών. Οι παλαιοι επί πολ- λās χιλιάδας έτών μετεχειρίσθησαν την ύελον χωρίς νά μαντεύσωσι την οπτικήν αύτης άξίαν. Τίς οΐδε δέ, άν πλησίον ήμῶν δέν εύρίσκονται νῦν και άλλα σώματα, ύλοι και δυνάμεις, τὰ όποια δέν γνωρίζομεν νά χρησιμοποιήσωμεν, και άτινα εις τό μέλλον δι' άπροσδοκῆτου τίνος ανακαλύψεως δέν μέλλουσι νά μάς άνοιξώσι νέας όδοϋς θαυμασίας και άφθόνους διά την κατάκτησιν του άπειρου! Είναι δύσκολον, φαίνεται, νά μαντεύσωμεν ό,τι δέν ύπάρχει έτι, ό,τι διατελεί ύπνωτόν έν τοίς λανθάνουσι όνειροις του άγνώστου. Πλάν δυνάμεθα νά έρωτήσωμεν, τί ήθελε συμβῆ, εάν τὰ σύγχρονα οπτικά εργαλεία μας έξηκολούθουν μεγεθυνόμενα και τελειοποιούμενα από βαθμού εις βαθμόν;

“Ας άπαντήσωμεν ήδη εις έρώτησιν, πολλάκις γενομένην ήμίν. Τὰ τηλεσκοπία δύνανται έτι νά τελειοποιηθώσι και νά πλησιάσωσι τῇ άντικείμενα εγγύτερον έτι ήμίν;

Άπαντῶμεν άνενδοιάστως μ α λ ι σ τ α, διότι δυνάμεθα άναντιρρήτως και ήδη μάλλιστα, νά κατασκευάσωμεν κάτοπτρα τηλεσκοπίων και φακούς διοπτρικούς μεγαλειότερους των ύπαρχόντων, άνευ ούδενός κωλύματος. Τοϋτο είναι ζήτημα μόνον χρήματος.

Λαμβανομένης ως άφετηρίας της βαθμιαίας κατασκευής των αστρονομικῶν φακῶν από ένός αιώνος, φαίνεται πιθανόν, ότι περί τὰ μέσα του είκοστοϋ

αΐωνος οι διερευνηται των ούρανίων σωμάτων θα έχωσον εις την διάθεσιν των φακούς δύο μέτρων περιφερείας, ό δέ είκοστός πρώτος αΐων δέν θα εμφανισθῆ έν τῇ ιστορία, άνευ της παροχής αύτῆ όργάνου οπτικού τριών μέτρων, ήτοι τριπλασίον μεγέθους των σημερινῶν. Τοιαύτην πεποιθήσιν, τουλάχιστον έσχημάτισα έγώ, κατόπιν όμιλίας μου σχετικής μετά του μόνου κατασκευαστοϋ μεγάλων φακῶν, ύπαρχόντος έν άπάσῃ τῇ ύψηλώ. του κ. Mantois έκ Παρισίων, όστις κατασκευάζει ήδη τούς μεγάλους δίσκους του κ. Avlañ Clark, επί τούτῳ έλθόντος έξ Αμερικῆς.

Συμφωνῶ μετά των κκ Mantois και Clark, ότι αι πρόοδοι της οπτικής εξαρτῶνται μάλλον έκ της μεγεθύνσεως των φακῶν της διόπτρας ή έκ της του κατόπτρου των τηλεσκοπίων, διότι τοϋτο έπιφέρει μικροτέραν μεγέθυνσιν κατ' επιφάνειαν, άλλοιοι έλαφρώς την γεωμετρικήν αύτου κυρτότητα ένεκα του βάρους αύτου, άπορροφῆ περισσότερον φῶς και απόλλουσι ταχύτερον την στιλπνότητά του. Είς μέγας διαθλαστικής άξίσει πάντοτε καλείτερον ένός μεγάλου άνταυγαστήρος, με όλην την διπλήν ή και τριπλήν διάμετρον τούτων από των πρώτων, καθότι δέν άρκει νά μεγεθύνωνται τὰ άντικείμενα, άπαιτουμένης πρωτίστως της εύκρινείας.

Τούτου δεδομένου, τί δέον νά προσδοκῶμεν έκ της προόδου των άντικειμένων τούτων της τέχνης και της βιομηχανίας; όποιας έλπίδας ή έπιστήμη δύνανται νά έχη επί του μέλλοντος της οπτικής.

Αρκούμεθα εις άπάντησιν νά επιχειρήσωμεν μικράν έκδρομήν εις τον ούρανόν, άρχόμενοι από του πλησιεστέρου ήμίν πλανήτου, εξακολουθοῦντες από χόσμου εις κόσμον την έπίσκεψιν του ήλιακού ήμῶν συστήματος και είτα άπομακρυνόμενοι μέχρι των άστέρων, μέχρι των άπομακρυσμένων πλανητικῶν συστημάτων του σύμπαντος, μέχρι των βαθυτάτων βυθῶν του άπειρου.

(Έπειτα συνέχεια)

Φ. Πρίντζης

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΗΤΟΙ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

και οι έκελες “Ελληνες ύπό έποψιν κοινωνεκήν ιστορικῆν και έμπορικῆν.

(Τέλος, ίδε προηγ. φύλλον)

Μετά ταῦτα μετέβην και άπεχειρήτισα πάντας τούς γνωστούς μοι και φίλους έν Τάντα και περί την μεσημβρίαν, τῇ συνοδεία του καλλιττου φίλου μου κ. Παπαγιαννοπούλου, διηυθύνθη πρός τον σιδηροδρομικόν σταθμόν.

Μετ' όλίγον δ' έγκατέλειπον και την κωμόπολιν ταύτην και άφου διήλθομεν την σιδηρῶν γέφυραν του Νείλου, τό Κάφρ-Ζαγιατ και τό Δαμανχούρ, άφικόμεθα μετά ώραιότατον ταξίδιον περί την 8 ώραν της νυκτός εις “Αλεξάνδρειαν.

Τῇν έσπέραν έκείνην ό καύσων ήτον άφόρητος. Καθ' όλην την ήμέραν είχεν έπικρατήση νότιος πνιγηρός καιρός, ότε πνέουν τὰ καλούμενα εκίε άραθιστι χαμψίνια, και διασπείρει ύγρά, βαρεία κουφοδρασι, άνυπόφορος, καταπιέζουσα τούς πνεύμονας και στενωγορούσα τό σώμα. Μετά τό φαγητόν, μετέβην εις την πλατείαν όπου ή άτμόσφαιρα ήτο κάπως ύποφερτή, αλλά όπου τό μεσονύκτιον τοσοϋτον κατέστη πνιγηρά, ότε ήσθανόμην την ανάγκην δροσεροϋ αέρος, δν ούδαμού τότε εκίε εύρισκον. Ένθυμούμενος δέ την ώραιαν και άπολαυστικήν αύραν των “Αθηνῶν

ιδίως του Φαλήρου, ής οι εύδαίμονες αύτων άστοι τοσοϋτον έπιχαρίτως χρῆσιν καθ' εκάστην ποιούνται, τούς έξήλεον, μά την άλήθειαν ένδομύχως και έλυπούμην τούς “Αλεξανδρινούς, έπιτή στερήσει τοιαύτης άπολαύσεως. Ητον ήμῶν περιστασις έν Αιγύπτῳ, καθ' ήν επεθύμωσα τās “Αθήνας, και θα ίδιδον, άν ήμην πλοσίσιος, δέν ήξείρω τι την ώραν εκείνην, διά ν' άπολαύσω όλίγον ζεφυρον έκ του από των στύλων του Όλυμπίου Διός ή, από των βράχων της Ακροπόλεως ή της άκτής του Φαλήρου. Πλάν ήτο όνειρον ή έπιθυμία μου, και άνεμνήσθη τον παγωτόν. Έπλησίαζεν ή δευτέρα ώρα μετά τό μεσονύκτιον και ή άτμόσφαιρα έξηκολούθει ή αύτή. Τὰ καφεΐνια δια της πλατείας ήσαν έξωθεν μεστά ανθρώπων και ούδεις έτόλμα νά έγκαταλείψῃ τον άνοικτόν άέρα διά νά εκλείσθη μεταξύ θερμῶν κλινοσκεπασμάτων, πολύ δέ μάλλον έγώ, τό έθίσιος παιδιόθεν έμαυτόν εις την ελευθεραν, άνοικτῇν χαρίεσαν και γελόσσαν φύσιν! “Ατυχείς κάτοικοι της Αιγύπτου! είπον κατ' έμαυτόν, πόσον ύποφέρετε διά τό χρυσίον της και πόσον ιδρώτα χύνετε ένταϋθα διά την έξασφάλισιν των γηραιών σας. Τὰ χαμψίνια έπικρατοῦν συνηθέστατα έν Αιγύπτῳ, διαρκοῦν ως επί τό πλείστον μίαν, ή δύο και πολλάκις τρεις ήμέρας, ότε πλέον τό σώμα άποναρκούται. Ο δέ άνθρωπος κατανατῆ τότε νυσταλέος, χαῦνος και όχληρός.

Ηγέσθην του καφφινείου, άποφασίσις τέλος νά μεταβῶ εις τό δωμάτιόν μου, ότε συναντῶ καθ' όδόν τον κ. Ξανθόν φίλον μου έξ “Αθηνῶν, έλθόντα εις Αιγύπτον δι' ύποθέσεις του, κρατοῦντα τον πλόν του διά της μιάς χειρός, την ράβδον του διά της έτέρας και έχοντα ελευθερον τό στήθος του εκ της πίσεως των ένδυμάτων.

“Εφύσα δι' όλης της δυνάμεως των πνευμόνων.
— Ξανθῆ! τῷ λέγω.

— Ούφ! έσκασα, μοι λέγει, σταματῶν, δέν ύποφέρεται ή ζέστη ιδῶ.

— Καί έγώ, τῷ άπαντῶ. Άνοικονόμητος είναι. Και έκινούμεν ταϋτοχρόνως τούς πλους μας πρό του προσώπου μας ίνα άερισθώμεν.

— Θα έπαγες και πολύ, ίσως, τῷ λέγω, διότι σε βλέπω πολύ φουσκωμένον.

— Ναι, καλῶ τό ένόησες, έγελάσθην, έπαγα πολύ και ή χώνευσις δέν γίνεται, έλλείπει άέρος. Άλλά, έξηκολούθησε, μοϋ φαίνεται και σύ τό ίδιον έπαθες, είσαι πολύ στενωχωρημένος.

— Ναι, δέν γνωρίζομεν τον τόπον καλῶ και ως ξένοι και ταξειδιώται, τρώγομεν πολύ και την επάθαμεν.

Και έκινούμεν διαρκῶς τούς πλους μας διά νά παρακαγώμεν άέρα, άλλ' εις μάτην, ό Αίολος είχε κλείσει καλῶς τούς άκούς του ή μάλλον είχεν έγκαταλείψει πρό πολλού την μονότονον και χαμαλήν Αιγύπτον.

— Παγωτό! τῷ λέγω τότε, δέν ύπάρχει παγωτόν; Έχω δρεξιν νά φάγω πέντε-έξ.

— Πῶς; τό καφφινεϊον της Ανατολής δέν έχει;

— Όχι, δέν ήρχισαν ακόμη νά κάμωυν. Έξήτησα και μοι άπήντησαν, ότι τον έρχόμενον μήνα θ' άρχίσουν. Είμεθα ακόμη εις τον Άπρίλιον, ένφ' εδῶ έπρεπε νά μη λείπη ό πάγος, άφου δέν ύπάρχει χειμῶν.

— Μά δέν είναι δυνατόν, κάπου θα έχουν. Πηγαίνομεν νά έρωτήσωμεν εις τὰ Ζαχαροπλαστεία;

— Πηγαίνομεν.

Και διευθυνθέντες βαθμῶδόν πρός πάντα τὰ Ζαχαροπλαστεία, άλλα μέν εύρομεν κενκλεισμένα και άλλα μη έχοντα.

— Διάβολε! είπον, ούτε παγωτόν. Τί νά κάμωμεν;

— Τί νά κάμωμεν, θα περάσωμεν έτσι.

— Άδύνατον, πρέπει νά εύρωμεν, δέν είναι δυνατόν εις “Αλεξάνδρειαν νά μην ύπάρχει παγωτόν;

— Καί έγώ τό πιστεύω. . . .
— “Α, τῶρα ένθυμήθη, έξηκολούθησεν ό κ. Ξανθός, γνωρίζω

ένα μέρος όπου κατασκευάζουν ειδικώς παγωτά. Πηγαίνουμε; Είναι όμως όλιγον μακράν. 'Ημισίας ώρας δρόμος.
— Τι θα κάμωμεν; Πηγαίνουμε.
'Αστραπιαίως άλλ' εν άπλήτῳ ιδρώτι άφίχθημεν μετ'όλιγον εκεί.

Πλήν παρ' έλπίδα και ιδῶ άνθρακες ο θσαυρός. Το κατάρτημα ήτο κλειστόν.
— Τί, τάκ! κτυπούμεν.
— Τι θέλετε; μάς έρω- τώσιν έσωθεν.
— Παγωτά!
— Αύριον.
— Όχι, τώρα, πλη- ρόνομεν, μίαν λίραν διά δέκα παγωτά.
— Δέν έχει, αύριον! «Cambridge!»

Κατατεθλιμμένοι και καταβεβλημένοι, επιστρέ- φουμεν και μεταβάτεις εις τι ζυθοπωλείον, επίομεν άπό έν ποτήριον ζύθου πλέον ή ήττον ψυχρού, διότι το ύδωρ της Αιγύ- πτου είναι θερμόν και ως γνωστόν λαμβάνεται εκ του ποταμού Νείλου δι- υλιζόμενον και μετά τουτο έπορεύθημεν τρίτην της πρωίας ώραν προς ύπνον.
Τήν επαύριον Τρίτην, ώφειλον να εξοφλήσω τους μετά της 'Αλεξανδρείας και Αιγύπτου λογαρια- σμούς μου, όπως όπως, και την μεθεπομένην Τι- τάρτην να επιβιβάσθω του δια Πειραιά αναχωρούν- τος άτμοπλοίου της 'Ε- ταιρείας Κεδιβιέ.

— Έγερθείς περί την όγδόνην ώραν της πρωίας έπιλαβόμεν της έπισκέ- ψεως και του άποχαιρε- τισμού φίλων, συνδρο- μητών και γνωστών μου. Μετέβην εις συνάντησιν του κ. Αθέρωφ, Γουσίου και Παντελίδου, ους εύτυχως άμέσως εύρον και μετά μικράν άνταλλαγήν φιλόφρονος όμιλίας τους άπε- χαιρέτιστα και μετά τουτο έπορεύθην εις τό 'Ελληνικόν προζε- νεϊόν, όπως ιδώ τον κ. Γρουπάρην, ον κατά την πρώτην επί- σκεψίν μου δέν εύρον εκεί και λάβω τό διαβατήριόν μου.

Ο κ. Γρουπάρης δυστυχώς έλειπεν εις Κάβρον και εύρον εκεί τους κυρίους Μηλιώτην, Βυζάντιον, Ρεμπούν και Χα- τζίσκον, οτινες λίαν φιλοφρόνως με έπεδιέχθησαν και περι- ποιήθησαν. Κατά καθήκον δέ και φιλικόν και δημοσιογραφι- κόν όφειλω ενταύθα να δηλώσω, ότι τό ελληνικόν πρακτο- ρείον 'Αλεξανδρείας λίαν άξιοπαίτως εκτελεί τον προορισμόν του και της άμερίστου άπολαύει εκεί έμπιστοσύνης παρά πάσι τοις όμογενέσι, ως και της εγκρίτου ύπολήψεως άπό μέρους των άλλοδαπών. Το δέ άντάξιον και επίζηλον προσωπίον του γενικώς έπιδοκιμάζεται παρά παντός εις 'Ελλάδος έρχομένου και έπισκεπτομένου αυτό. Ο κ. Μηλιώτης λίαν εύπροσήγορος, ζωηρός και μειδιών, πάντοτε μετά χάριτος και προθυμίας σάς παρέχει πᾶσαν δυνατήν εκδούλευσιν, ο δέ κ. Βυζάντιος βαρύν μέν, σοβαρός και βραχυλόγος, αλλά ειλικρινής και εκ πείρας του καθήκοντος λειτουργός πιστός, σάς χορηγεί τας άπαιτούμενας τυχόν ύπηρεσίας του.

Λαβών παρά του κ. Χατζίσκου, αδελφού του ήμετέρου συμπολίτου εν 'Αθήναις, τό διαβατήριόν μου, άπεχαιρέτιστα πάντας και άπλήθον. Τήν έπομένην Τετάρτην μετά χαρᾶς και λύπης έτοιμάζω τας άποσκευάς μου και την τρίτην ώραν μετά μεσημβρίαν, τῆ συνοδεία πολλών φίλων και γνωρίμων επιβιβάζομαι εις τό άτμόπλοιον.

Μέχρις αυτού συνοδεύομαι και υπό του καλλίστου φίλου, συνδρομητού της «Φύσεως» και παροδικού συνεργάτου κ. Καβάφη, περί ου μέχρι τουδε δέν ειχον αναφέρει τι, όπως σχημα- τίσω τελείαν περί αυτού γνώμην και γράψω ανα- φορικώς.

Ο κ. Καβάφης είναι τέλειος gentleman, της λεπτῆς εκείνης σοβαράς άγγλικῆς άνατροφῆς όπα- δος και φυσικώς, διότι άνετράφη εις 'Αγγλίαν, κάλλιστα μεμορφωμένος και πεπαιδευμένος εξ έ- κείνων, οτινες περί πολλού ποιούνται τας μεθ' οι- ουδήποτε σχέσεις των.
'Ενῶ απ' αρχῆς της εις 'Αλεξανδρείαν άποθιβά- σεώς μου έγνώρισα αυ- τόν, προσωπικώς, διότι τό πρότερον μόνον εξ άλ- ληλογραφίας έγνωρίζομε- θα, σπανίως τον έβλε- πον και τουτο άποδίδω εις την εξειασμένην και έπιφυλακτικήν αυτού δια- γωγήν προς σύναψιν σχέ- σεις και φιλίας. Και έ- χει δικαίον, διότι ποσά- κεις δέν μεταμελείται τις μετά βεβιασμένην και άκαιρον γνωριμίαν μετ' ανθρώπων, μη συνα- δόντων προς τας ιδέας, γνώσεις και αισθήματά του;

Κατά τας δύο τελευταίας λοιπόν ήμέρας, ότε διέμεινα εν 'Αλεξανδρεία, ο κάλλιστος κ. Καβάφης δέν έλειπεν εκ του πλησίον μου. Ότε δ' άπεχαιρέτιστα πάντας, κατά την τε- λευταίαν στιγμήν ο κ. Καβάφης μοι έσφιγγε την χείρα και ηύχετο ταχέως να με έβλεπε, είτε εν 'Αλεξανδρεία, είτε εν Αιγύπτῳ. Όμοίως τό αυτό συνέβη και με τον κύριον Ν. Μαραγκόπουλον, ον οικγενειακώς έγνώρισα άρχῆθεν εν 'Αλεξανδρεία και ούτινος τὰ έπανειλημμένα άτυχήματα, ιδίως δέ ή άπώλεια άνεκτιμήτου άγγέλου, περιλημένου υίου κα- τεκραύωσαν και κατασυνέτριψαν την καρδίαν. Υπάρχου- σιν άτυχήματα, υπάρχουνσι ζημιαί ήθικαί και όλκαί εν τῷ κόσμῳ, αιτινες και λησμονούνται και περιφρονούνται μετα καιρόν υπό της υπερηφάνου καρδιάς του ανθρώπου, υπάρχουν σιν όμως και άποχωρισμοί, μεταναστιάσεις ψυχών άνεκτι- μήτων άφ' ήμών, αιτινες ου μόνον δέν λησμονούνται, αλλά εις πᾶν βήμα μας κτυπούν δικήν σφύρας επί άμματος τον κρόταφον του ήγικεφάλου μας και μάς λέγουσιν ως δι' έμφυση- ματος. «Τι θέλεις αυτόθι, εις αυτά τὰ πρόσκαιρα μηδαμινά του κόσμου και λησμονεί; έμε τό τέκνον σου, τό σπλάγγον της καρδιάς σου;»

Τοιαύτην άπώλειαν έσχον και έγώ και γνωρίζω τον πόνον. Όσάκις δέ βλέπω όμοιοπαθή, κατέρχεται ή καρδιά μου, πνι-

Η ΧΗΡΑ ΜΑΡΙΑ ΘΕΟΔΩΡΟΥΝΑ

ΛΙΜΝΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

γομένη εν τῷ έκρινόμενῳ ύπ' αυτής θερμῷ αίματι και δια του στόματος ουδέν δύναμαι να είπω. Έκάστη αιτία έχει την άντίκρισιν αυτής.

Μετά μίαν ώραν αλείρει ή άγκυρα, και προβαίνει τό πλοϊον. Ένῶ δέ άπομακρύνεται του λιμένος της 'Αλεξανδρείας, τό βλέμμα μου πανθίμως, άμυδρώς έτι προσβλέπει επί του άλ- λοκότου άμυδάδους έπιπέδου της χώρας των Φαραῶ, εν ή ή ιστορία διεδραμάτισε τό μέγιστον μέρος της ανθρωπίνης εξέλι- ξεως, ενῶ ή καρδιά μου άφ' έτέρου περιεσφιγγετο υπό λύπης επί τη άκαιρῶ εγκαταλείψει τοιαύτης ποθητής γῆς!

«Αν δέν ύπῆρχον ή λύπη, ή θλίψις, ο πόνος και ή οδύνη, είπον κατ' έμαυτόν, ή μέλλουσα εύτυχία και ευδαιμονία και άληθής άπόλαυσις θα ήσαν ουτοπία» και άποσπᾶσας τό βλέμμα μου εκείθεν, έστράφην πλήρης χαρᾶς και έλπίδος προς την διεύθυνσιν του φέροντός με σκάφους, ενθα παρατηρῶ τό άχανές, εξ ου μετά τριάκοντα και εξ ώρας θα άναβλαστήση ή περιλημένη πατρίς!

«Τάλαινα πατρίς! άνευνήσθην, εκ της ζοφώδους εκείνης όμίχλης θα έξέλθης, οία σε αφήκα πρό 25 ήμερών;

Είναι έκτη ώρα και άνεμος δροσερός φυσᾶ. Κρούει δέ ο κώδων του δείπνου και κατέρχομαι εντός του πλοίου. Συν- τρώγω με ποικίλα ξένα και πρόσωπα και μεταξύ αυτών διακρίνω τον εκ Μανσούρας κ. Σαρρήν, αδελφόν του εκ Μι- χαλάς Κεμπιό κ. 'Αθ. Σαρρή, ον την προηγουμένην ήμέραν μοι είχε συστήσει ο κ. Μαραγκόπουλος, ως συνταξιδιώτην. Είναι ζωηρός, πολυμαθής και πεπειραμένος άνερχόμεθα μετά τό δείπνον επί του καταστρώματος, ενθα πίνομεν όμοῦ τό τέπον και συνομιλοῦμεν περί διαφόρων άντικειμένων. Ο κ. Σαρρή δεικνυει μέγα ενδιαφέρον επί της άγωγῆς του άν- θρώπου, ή κριτική του λαμβάνει ύψιστον θέμα ήθολογι- σμού και θαυμάζω εν εκείνῳ τας ιδέας του εξω διαβιούτος ελληνισμού. Προσποιοῦμαι εις τας έρωτήσεις μου άθῶαν τινα ακριτολογία, όπως ψυχολογήσω όλίγον επί των αι- σθημάτων και της δυνάμεως της λογικῆς του και ούδαμῶ διαβλέπω περιαυτολογία, άνοιαν ή κούφότητα εις τας εκ- φράσεις του, συνήθως παρατηρουμένας εις τους παρ' ήμιν συνήθεις συνταξιδιώτας.

Τήν επαύριον την πρωίαν όρώμεν θάλασσαν και ούρανόν και είτα ούρανόν και θάλασσαν, συνεπιζόμεν μετ'όλίγον εις τό θίαμα τουτο και περί την μεσημβρίαν διακρίνομεν την νήσον Κρήτην. Πρός τό έπίπερας πλησιάζομεν τας νήσους του Αί- γαίου και την έπομένην πρωίαν της Παρασκευῆς ενῶ κοιμώ-

μεθα έτι, άφυπνιζόμεθα υπό της άνελισσομένης εν θορύβῳ άλύσειας του πλοίου, συρομένης υπό της πιπτούσης εις τό ύγρον βαρυγδούπου άγκύρας. Έφθάσαμεν!

Θόρυβος και φωναί, ταραχή και κινήσις μάς αναγκάζει να έγερθῶμεν και μετ' όλίγον οι όφθαλμοί μας άντικρύσουσι τον άγαπητόν Πειραιά. Τα πάντα εύρίσκονται εις την θέσιν των, και μειδιάμα γλυκῦ υποπόσκει εις τὰ χείλη μας.

Μετά μίαν ώραν άνέρχομαι εις 'Αθήνας και ρίπτομαι εις τας άγκάλας των ιδιικών μου! Πάντες δέ με παρατηροῦσι μετα περιεργίας! Είμαι άντικείμενον προσοχῆς!

Θέτω τότε επί κεφαλῆς μου εν άραβικόν φεσίον, όπερ έ- φερν εξ Αιγύπτου και δλοι... γελᾶσι.

Τέλος των 'Αναμνήσεων της Αιγύπτου.

Φ. Πρίντζης

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΠΟΤΑΜΙ

(ΦΑΝΤΑΣΙΑ)

'Ητον αύγή ανοίξεως, αι πρώται του λυκαυγούς άνταύ- γειαί ειχον άποσβείσει εις τον ούρανόν τους άστέρας, μεγα- λοπρεπῆς δέ εις τον όρίζοντα άνεφαίνετο μετά μικρόν ή εικών της ροδοδακτύλου θεᾶς.

Με κροκοβαφή χλαμύδα, ή 'Ηώς ενδεδυμένη Με διάδημα, εκ λίθων πολυτίμων έστεμμένη Φαίνεται επί θεθρίππου, χρυσοτεύκτου καθημένη Υπό πτεροφόρων ίππων, πυροχρόων συρομένη. Κρατεί δάδα με την μίαν χείρα και την γῆν φωτίζει Με την άλλην δέ, άφθόνως ρόδα καθ' όδόν σκορπίζει. Ο υίός της 'Εωσφόρος άνυθέν της πτερογίλει Και άλέκτωρ εις τό άρμα, έγερτήριον σαλπίζει.

Κατά την γλυκείαν και ποιητικήν ταύτην της πρωίας ώ- ραν, καθ' ήν άπό της μόλις άφυπνιζομένης φύσεως αίρομένη ή ως έλαφρόν κάλυμμα σκέπυσα τὰ σφριγγώδη αυτής μέλη, δροσοφόρος όμίχλη, ή γεννώσα την εύάριστον εκείνην φρικία- σιν, καθ' ήν τα ήδύλαλα πτηνά, τινάσσοντα τας πτέρυγας, των τονίζουσι τό έωθινόν των ζῆμα και οι άνθοφόροι θάμνοι και τὰ δροσόλουστα δένδρα άναδιδουσι τας μεθυστικᾶς των εύώδιας, κατά την ώραν ταύτην αναχωρήσας εκ της ύπνω- τούσης έτι πόλεως Α... έπορεύομεν προς την έξοχόν, όπου

κατόκει η μάμμη μου, διά της ἀπειρηραμμένης κοίτης ἐνὸς ποταμοῦ.

Ἡ παλαιὰ αὕτη κοίτη, ἦν ἄλλοτε διέτρεχεν ἀεικίνητον καὶ θορυβώδες ῥεῦμα, στερηθεῖσα τούτου πρό τινων ἑτών, ἀπομένει σήμερον εὐρεῖα καὶ ἡρεμὸς ὁδὸς χαλκίστρατος καὶ ἐσκιασμένη, ὡς λεωφόρος μεγαλοπόλεως ὑπὸ διπλοῦ σταύρου ἀμφιλαφῶν πλατάνων, καθ' ὅλην τὴν ἐλικοειδῆ αὐτῆς ἐκτασιν.

Μετὰ πάροδον ὥρας σχεδὸν διὰ τῆς ῥομαντικῆς ταύτης ὁδοῦ ἐφθισα εἰς τὸ χωρίον. Ὄταν εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας τῆς μάμμης μου, αἱ ῥοδόχρυσαι ἀκτίνες τοῦ ἀνατείλαντος ἡδὴ ἡλίου, ἐχρῶματιζον εὐαρέστως τοὺς λευκοὺς αὐτῆς τοίχους.

Τὴν καλὴν γρατῆαν εὐρον περιποιουμένην τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ἀνθη τῆς:

Ὡς μὲ εἶδε ῥιθθέντα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς

— Σὲ ἐπερίμενα, μοι εἶπε, καταφιλοῦσά με.

— Καὶ πῶς τὸ ἤξευρες; καλὴ μου γιαγιά, τῆ εἶπον, ἐγὼ χθὲς ἀκόμη ἐπίστρεψα ἀπὸ τὸ ταξιδί μου.

— Εἶδα ἔ τ' ὄνειρό μου πῶς ἐφθασες, καὶ πῶς πρῶτῳ πρῶτῳ ἦλθες νὰ μὲ ἰδῆς. Νά, σοῦ ἔχω ἔτοιμο καὶ τὸ πρόγευμά σου, μοι εἶπε καὶ μὲ εἰσήγαγεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἐίχμεν τόσον καιρὸν νὰ συναντηθῶμεν καὶ εἰχμεν τόσα νὰ εἴπωμεν μὲ τὴν καλὴν μου μάμμη, ὥστε διέμεινα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχὴν πλησίον τῆς.

Μὲ πρῶτα μετ' ἑνδιαφέροντος περὶ τῶν διαφορῶν ἐπισσοδίων τοῦ ταξιδίου μου, ἐγὼ δὲ εὐχαρίστως τῆ διηγήθημι πολλά ἐξ αὐτῶν.

Ὄταν τὴν παρσκάλεσα καὶ ἐγὼ νὰ μοι διηγηθῆ τὰ συμβάντα εἰς τὸ χωρίον, κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, μοι ἀπεκρίθη:

— Πολλὰ δὲν ἔγειναν, παιδάκι μου, μὰ σὰν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, νὰ στερέψη τὸ ποτάμι, δὲν ἔθυμοῦμαι νὰ ἐξανέγιναι.

— Καλέ, ποῖο ποτάμι, ἐστέρησε; ἠρώτησα.

Ἐκείνη δὲ ἐπαυσεν ἀμέσως ν' ἀποκριθῆ, δειξάσα ἐκ τοῦ παραθύρου τὴν ὁδὸν δι' ἧς τὴν πρῶταν διήλθον.

— Νά, αὐτὸ ἰδῶ κάτω, ὅπου εἶναι δρόμος τώρα.

— Ἄ! δὲν πειράζει γιαγιά, τῆ εἶπον ἐγὼ ἀστετυόμηνος, καλλίτερα ποῦ ἔγεινεν ἕνας ὥρατος δρόμος, διότι ὁ ἄλλος δὲν ἀξίζει, ἐγὼ ἀπ' αὐτὸν ἦλθα ἰδῶ.

— Καλέ, ἀπὸ τὸ στοιχειωμένο ποτάμι ἔπερασε; μὲ ἠρώτησεν ἡ προληπτικὴ καὶ δυσειδαίμων γρατῆα. Ἄ! τὸ καλὸ, ποῦ σοῦ θέλω, νὰ μὴ περνεῖς ἀπὸ 'κεῖ, παιδάκι μου, ἐξηκολούθησε μετὰ σοβαρότητος.

— Καὶ γιατί, γιαγιά; ἠρώτησα μετὰ περιεργίας.

— Τί νὰ σοῦ πῶ, μοι ἀπεκρίθη, λένε πῶς ἡ στοιχειωμένας Νεραίδες, λαβώνουν, ὅσους περνοῦν ἀπὸ 'κεῖ.

— Καλέ δὲν βαρύνεσαι νὰ πιστεύης τέτοια πράγματα; αὐτὰ εἶναι παραμύθια.

— Αἱ! παιδί μου, μὴ τὸ πῆς αὐτό, πῶς ἐξεράθη ὁ ποταμός, τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Ἄκουσε, ἐπανέλαθεν, ἰσὺ εἰλείπεις καὶ δὲν ἔχεις τίποτε, ἐγὼ θαρρῶ, πῶς εἶναι χθὲς ἀκόμη. Ὁ ποταμὸς αὐτὸς πρὶν, δύο χρόνια, ἦτο μέγας καὶ ἔτρεχε χειμῶνα καλοκαίρι, πῶς εἶχε Νεραίδες ὅλοι τῶ ξευραν, οἱ βοσκοὶ ποῦ κατέβαζαν ἐκεῖ ἀπ' τὰ βουνὰ τὰ διφασμένα των κοπάδια, γιὰ νὰ τὰ ποτίσουν, ὅταν ἐκάθοντο κ' ἐπαίζαν τῆ φλόγῃ των, τῆς ἔδλεπαν ποῦ ἔβγαίναν ἀπ' τὰ νερά σὰν ἀφρός, καὶ χόρευαν καὶ τραγουδοῦσαν. Αὐτοὶ ἔχουν γιὰ τὸ ποτάμι ἕνα τραγοῦδι, ποῦ λέει πῶς ἡ Νεραΐδες ἐφταίναν, ποῦ ἐξεράθη τὸ ποτάμι.

Ἐκεῖνο ποῦ εἶδα ἐγὼ, εἶνε πῶς μὴ νύχτα ἔς τὸ τέλος τοῦ προπερασμένου καλοκαιριοῦ ἔβρεξε τόσο πολὺ καὶ ἀστράφτε καὶ βροντοῦσε τόσο δυνατὰ, ὅπου θαροῦσε πῶς χαλῆ ὁ κόμος. Τὸ πρῶτ' ἂν ἐξημέρωσε, σηκώνομαι καὶ κυττάζω ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ ἰδῶ ἂν φούσκωσε, σὰν ἄλλες φορές τὸ ποτάμι, τί βλέπω; τὸ ποτάμι ἦτο στεριεμένο. Σημῆτο ἔγεινε παιδάκι μου, μοι εἶπε, καὶ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— Θὰ ἄλλαξε δρόμον ὁ ποταμός, ἀπὸ τὴν πλημμύραν,

ποῦ θὰ ἔγεινε τότε, εἶπον ἐγὼ, διότι ἔμαθα, ὅτι ἰδῶ πλησίον ἔγεινε νέο γεφύρι καὶ φαίνεται πῶς ἀπὸ 'κεῖ τρέχει τώρα τὸ ῥεῦμά του.

— Ἄ! ὄχι, μοι ἀπήντησεν, ἄλλος εἶναι αὐτός, ὁ ποταμός ἐστέρησε γιὰ πάντα, κ' ἡ ἀστραπαῖς ἔπεσαν κ' ἐκάψαν τῆς Νεραίδες, μὰ τὰ στοιχεῖα των εἶναι στὸν ποταμό, ὅπως λέει καὶ τὸ τραγοῦδι τῶν βοσκῶν.

— Καὶ τί λέγει αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, ἐθυμῆσαι νὰ μοῦ τὸ εἴπῃς, καλὴ μου γιαγιά;

— Σοῦ τὸ λέγω, ἀλλὰ νὰ μὴ λῆς ἄλλη φορά, πῶς πιστεύω παραμύθια, ἄκουσε λοιπὸν:

— Σὲ λιβάδι ἀνθισμένο

Ἦσαν φίδι ἐαυλωμένο

Τὸ ποτάμι ἐκυλοῦσε

Τὸ νερό του τ' ὄμαλό.

Ἐπαίξε μὲ τὰ χοχλάκια

Καὶ μὲ δροσερὰ φιλάκια

Τῶσπρο κῦμα ἐφιλοῦσε

Ἄγκαλιὰ μὲς τὸ γιολό.

— Ἐκαθρέφτιζε μὲ χάρι

Τ' ἀστέρια τὸ φεγγάρι

Τὰ καλάμια τὰ χλωρὰ

Καὶ τῆς ληγερές ληγιές

Δρόσιζε τὰ περιστέρια

Καὶ τάρνακια ταίρια ταίρια

Ὄταν τρέχαν στὰ νερά

Μεσημέρ' ἀπ' τῆς βορκές.

— Κολυμποῦσαν χέλια ψάρια

Στὰ νερά του τὰ καθάρια

Πλέαν ψέλλαν δίχως ἔννοια

Πάππιας χῆνες βαρθακοὶ

Καὶ Νεραΐδες ὠμορφοῦλες

Ἀσπροφόραις σὰν νυφούλας

Σὲ παλάτια κρυσταλλένια

Ἐβασίλευαν ἐκεῖ.

— Μὰ ξεράθη πέρα πέρα

Μιὰ καταραμένη μέρα

Τὸ ποτάμι καὶ τὸ κλαῖνε

Στῆς νυχτὸς τῆ οἰγαλιὰ

Τὸ λιβάδι καὶ τὸ κῦμα

Κι' ἡ Νεραΐδες τὸ κρῖμα

Ἔχουν ποῦ ξεράθη λένε

Τὰ διαβατικά πουλιά.

— Λὲν πῶς ἕνα καλοκαίρι

Κεῖ ποῦ μὲς τὸ μεσημέρι

Χόρευαν καὶ τραγουδοῦσαν

Ἡ Νεραΐδες στὸν ἀφρό

Εἶπανε μὲ περηφάνεια

Πῶς σὲ θάλασσα κ' οὐράνια

Ὅλες τῆς θεῆς περνοῦσαν

Στὸ τραγοῦδι στὸ χορό.

— Σὰν τ' ἀκοῦσαν ἡ θεῆς

Τούρανῳ ἡ ἔακουστές

Τῆς θαλάσσης ἡ Σειρήνες

Ἀπὸ ζήλια καὶ ὀργῆ

Ὅρκο ἔκαμαν μεγάλο

Νὰ ἔαλείψουν δίχως ἄλλο

Τῆς περηφάνες ἐκείνης

Ἀπὸ πάνω ἀπ' τὴ γῆ.

— Κι' ἐξαλείψαν πέρα πέρα

Μιὰ καταραμένη μέρα

Καὶ παλάτια κρυσταλλένια

Καὶ Νεραΐδες καὶ νερά,

Μὰ στοιχειώσαν κ' ἂν τυχαίνῃ

Μεσημέρι νὰ διαβαίνῃ

Κανεὶς κείθε δίχως ἔννοια

Ἄλλη δὲν περνᾷ φορά.

Ὄταν τὴν ἐσπέραν ἐπιστρέφον εἰς τὴν πόλιν, διερχόμενος πάλιν διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, δὲν μοι ἐφάνη πλέον, ὡς τὴν πρῶταν ὥρα. Ἔχων ἐτι ἐναυλον εἰς τὰ ὠτά μου τὸ τραγοῦδι τῶν βοσκῶν, ὁσάκις ἤκουον τὸν ψιθυρὸν τῶν ὑπὸ ἑλαφρᾶς τῆς αὔρας πνοῆς σειομένων φύλλων, ἡ ἐπληττε τὴν ἀκοήν μου τῆς νυκτερίδος ἡ φωνῆ, ἐνῶ παρετήρουν κινουμένην τὴν σκιὰν δένδρου, ἡ διέκρινον μακρόθεν πλησίον φράκτου ἐστημένον μέγαν τινα λευκόλιθον, ἐνόμιζον πρὸς στιγμὴν, ὅτι τῶν στοιχειωμένων Νηρηίδων τις ἤρχετο, ἵνα μὲ ἐξελέγξῃ διὰ τὴν ἀπεισίαν μου.

Ὡ! πλάνος φαντασία, ἡ τὰ μηδαμινὰ διὰ ψευδοῦς φακοῦ μεγεθύνουσα, πόσους ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἐπλασε κόσμους, ἀφανῆς εἰς τ' ἀληθῆ τῆς διανοίας ὄμματα.

Ἐν Ἄνδρῳ

Γεώρ. Α. Καρυστινέως.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ὁ Φράγκ ἠκούσθη προχθὲς λέγων·

— Ἐὰν οἱ ἰχθεῖς ἐγνώριζον νὰ ζῶσαν ἐν τῇ ξηρᾷ, ἀντὶ ἐν τῇ θαλάσῃ, θὰ ἐπρομηθεύοντο ὅσους σκώληκας ἤθελον, χωρὶς νὰ ἔχουν μέσα τους ἐγκίστρια.

Ἀφρικανὸς ἐξερευνητῆς (μεταξὺ ἀνθρωποφάγων) μονολογεῖ·

— Ὁ βασιλεὺς Ἀποχούζας μὲ θέλει διὰ γεῦμα σήμερον.

ἴσως προνομιώτερον εἶναι νὰ μὴ μεταβῶ. Δὲν δύναιμαι ν' ἀποφασίσω περὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἐκφράσεώς του.

Ἡ σύζυγος. — Θέλω νὰ σοῦ ὀμιλήσω διὰ μερικὰ πράγματα, ποῦ ἔχουμε ἀπόλυτον ἀνάγκην διὰ τὸ σπῆτι.

Ὁ σύζυγος. — Ποῖα εἶναι αὐτά;

Ἡ σύζυγος. — Ἀπλάθῃ, γιὰ νὰ κάνωμε ἀρχή, ἀγάπη μου, δὲν θέλω ἕνα καινούργιο καπέλλο;

ἠκούσαμεν νεαρὰν δεσποινίδα, λέγουσαν πρὸς ἄλλην·

— Ὁ ἀνὴρ, ὡς τὸ ὠρολόγιον, δέον νὰ ἐκτιμᾶται ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐργάζεται.

Οἱ λόγοι τῆς δεσποινίδος μᾶς ἔρριψαν εἰς σκέψεις.

— Μὰ γιὰ πῆς μου, εἶπεν ὁ Τάσος εἰς τὸν Χρηστίδην, ὁ Χρηστίδης περὶ οὐ πρὸ ὀλίγου ὀμιλοῦμεν, δὲν εἶναι συγγενής σου;

— Μεμακρυσμένος συγγενής, εἶπεν ὁ Χρηστίδης.

— Πολὺ μεμακρυσμένος;

— Μὰ ἔτσι, μοῦ φαίνεται. Εἶναι ὁ πρεσβύτερος δώδεκα ἀδελφῶν, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ὁ νεώτερος.

Ὁ μικρὸς Ἀλφρεδ. — Μπαμπά, δὲν μοῦ φαίνεται καλὸ οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι νὰ φοροῦν παντελόνια ὅσο μποροῦν μακρὰ, καὶ ἐμεῖς τὰ παιδιὰ νὰ φοροῦμε τὰ δικά μας ὅσο τὸ δυνατόν κοντά. Νομίζω, ὅτι ἡ διαφορά εἶναι μεγάλη καὶ πρέπει νὰ τὴν μετρήσουμε.

Γείτων. — Ὁ πατὴρ σου ἐνοικιάζει τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ κατοικεῖτε;

Παῖς. — Ὅχι βεβαίως. Εἶναι δικό μας τὸ σπῆτι. Ὁ πατέρας μου τὸ ἠγόρασε, τὸ ἐπλήρωσε, τὸ ἠσφάλισε, τὸ ὑποθήκευσε.

Μαμμά. — Κωστάκι, εἶδον, ὅτι ἡ μικρὰ ἀδελφή σου ἔχει τὸ μικρὸν μῆλον. Τὴν ἀφήκες νὰ ἐκλέξῃ, ὡς σοὶ εἶπον;

Κωστάκις. — Ναι, μαμμά. Τῆς εἶπα νὰ ἐκλέξῃ ἢ τὸ μικρότερον ἢ κανένα . . . καὶ αὐτὴ ἐξελεξε τὸ μικρόν.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκος ὁ Α'. παρί-

στατό ποτε μάρτυς φιλονεικίας μεταξὺ τῶν δύο υἱῶν του. Τέλος ὁ εἰς τούτων εἶπε πρὸς τὸν ἕτερον.

— Εἶσαι ὁ μεγαλύτερος γάϊδαρος ἐν Βιέννῃ.

— Σάπα, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ, λησμονεῖς, ὅτι εἶμαι ἰδῶ:

— Ἦδυνάμην μιαν φοράν νὰ ἀγοράσω τὴν καλλιτέραν ἐν τῇ πόλει οἰκίαν, ἀνθ' ἐνὸς καὶ μόνου ἄσματος.

— Διατί δὲν τὴν ἠγόρασες;

— Δὲν ἐγνώριζον νὰ ψάλλω.

Γουτλινς.

Ἡ ΟΗ ΚΙΝΕΖΩΝ

Ἡ ναυτικὴ πυξὶς τῶν Κινέζων βλέπει πρὸς νότον, ἀντὶ νὰ βλέπῃ πρὸς Βορρᾶν.

Οἱ ἄνδρες τρέφουσι κόμπην μακράν, ἐνῶ αἱ γυναῖκες τὴν περιελίσσουσιν εἰς κόμβην.

Ἐνδυμασίας ῥάπτουσι μόνον οἱ ἄνδρες, αἱ γυναῖκες μεταφέρουσι διάφορα φορτία.

Ἡ ὀμιλουμένη γλῶσσα δὲν γράφεται, ἡ δὲ γραφομένη δὲν ὀμιλεῖται.

Τὰ βιβλία ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ὀπισθεν, πᾶσα δὲ σημείωσις ἀναγράφεται εἰς τὰ ἄνω τῆς σελίδος.

Διὰ πένθος χρησιμεῖται τὸ λευκὸν χρῶμα.

Παρὰ τὴν νόμφην, τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου παρίσταται γρατῆα μελανομοῦσα.

Τὸ Κινεζικὸν ἐπώνυμον προηγείται τοῦ κυρίου ὀνόματος.

Σφιγγουσι τὰς ἰδίας των χεῖρας, ἀντὶ τῆς χειρὸς ἐκείνου, ὃν θέλουσι νὰ χαιρετίσωσι.

Εἰς τοὺς ἵππους ἀνέρχονται ἐκ τοῦ δεξιῦ μέρους.

Ἀρχονται τοῦ γεύματος δι' ἐπιδορπίων καὶ ἀποπερατῶσι τοῦτο διὰ ζωμῶν καὶ ἰχθύων.

Ὁ κουρεὺς κείρει τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ συμπληροῖ τὸ ἔργον του διὰ μικρᾶς μαχαίρας, δι' ἧς ἀποκόπτει τοὺς τε ὄφρυς καὶ τὰς ἐντὸς τῆς μίνος τρίχας.

ΝΟΗΜΩΝ ΚΥΩΝ

Κύων τῆς Νέας Γῆς, ἀνήκων εἰς κάτοικον τῆς Καλιφόρνης ἐν Νέᾳ Σκωτίᾳ, συνειθίζεν ἐκάστην πρῶταν νὰ μεταβαίνῃ εἰς Κρεσπώλειον, φέρων δεκάλεπτον εἰς τὸ στόμα πρὸς ἀγορὰν τοῦ προγεύματος του. Ἡμέραν τινα εὖρε κεκλεισμένον τὸ κρεσπώλειον τοῦτο, διὸ ἔβη πρὸς ἕτερον, ἀπέθηκε τὸ δεκάλεπτον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἤρξατο λειχόμενος, ὡς συνήθως ἐπραττε, ὅτε ἐζητεῖ τὸ πρόγευμά του παρὰ τοῦ πρώτου κρεσπώλου· ἀλλ' ὁ κρεσπώλης, ἀντὶ νὰ περιποιηθῇ τὸν πελάτην του, ἀνέλαβε μὲν τὸ νόμισμα, ἰδίως ὅμως τὸν δυστυχῆ κύνα ἐκ τοῦ καταστήματός του. Τὴν ἐπομένην πρῶταν, ὁ κύων λαβὼν τὴν συνήθη ἀπολαβὴν του, μετέβη εὐθὺς πρὸς τὸ κατάστημα ἐξ οὗ ἐπιδιώχθη τὴν προτεραίαν, ἀπέθηκε τὸ δεκάλεπτον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀφοῦ ἐξέφερε ὕλακην, ὥσει νὰ εἴλεγε·

— Μὴ τολμήσης νὰ μοῦ παίξῃς τὴν ἰδία δουλειά·

Ἔθηκε τὸν πόδα ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ κρεσπώλης μὴ ἐπιθυμῶν νὰ διακινδυνεύσῃ ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις, τῷ ἔδωκε τιμᾶχιον κρέατος, ὅπερ ὁ κύων ταχίως κατεβρόχθισε καὶ ἀναλαβὼν τὸ νόμισμα τοῦ ἀπῆλθε πρὸς τὸ κατάστημα τοῦ τιμίου κρεσπώλου, μετ' οὗ ἐξ ἀρχῆς συνελλάσσετο. Ἐνταῦθα ἠγόρασε δεύτερον πρόγευμα καὶ οὕτω ἀνεπλήρωσε τὴν ἀπώλειαν τῆς προτεραίας.

Γουά.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΦΥΣΕΩΣ“

Ε. Δ. Α. *Πόρτ-Σαϊδ*. 'Επιστολή και συνδρομαί ελήφθησαν. Εύχαριστούμεν. 'Αποδείξεις και παραγγελίαι σας αποστέλλονται με πρασεχός ταχυδρομείον.—Σ. Κ. *Γαρσίλλας*. 'Αγγελία ελήφθη. Εύχαριστούμεν. Σας ενεγράψαμεν διά 10 χρυσόδετα.—Κ. Τ. *Κάιρον*. 'Εχει καλώς. Λύσεις βεβαίως θά δημοσιευθώσιν και ή συχείτε.—Ν. Χ. *Μαγάγαν*. 'Εχει καλώς. Διεύθυνσις διαρρώθη.—Ν. Γ. *Αθήναιον*. Συνδρομή σας ελήφθη. Εύχαριστούμεν. 'Αριθμός λαχείου σας είναι ή εκ δεξιά αποδείξεώς σας αριθμός. Σας ενεγράψαμεν δι' έν χρυσόδετον 'Ημερολόγιον.—Β. Ι. Κ. *Αάρνακα*. Σας ενεγράψαμεν. Στείλατε συνδρομήν σας, όπως σας εφοδιάσωμεν με αποδείξιν και αριθμόν λαχείου σας.—Α. Μ. Ζ. *Απείρανθον*. Καλώς δεχόμεθα και σας έγγραψαμεν.—Γ. Χ. Κ. *Δημητέραν*. Δεχόμεθα 40 λεπτά τὰ 100. Στείλατε τοιαύτα ασφαλώς διά συνεστημένης ή δέματος.—Π. Π. *Φερέν*. 'Αγγελία ελήφθη. Σας ενεγράψαμεν διά 2 'Ημερολόγια.—Η. Σ. Π. *Τρίπολιν*. Δελτάριον ελήφθη. 'Εχει καλώς. 'Αριθμός λαχείου σας ή εκ δεξιά αποδείξεώς σας αριθμός.—Π. Β. *Βαρσία*. 'Επιστολή και τοκομερίδια ελήφθη. Εύχαριστούμεν θερμώς και γράφομεν. Σας αναμένομεν και εύχόμεθα πάντα, όπως επιθυμείτε.—Α. Ρ. *Βόλον*. 'Επιστολή ελήφθησαν. 'Εχετε δικαίον, αλλά αίτια υπήρξεν ή συχνή μετακόμισις. Φύλλα στέλλονται και γράφομεν.—Α. Χ. *Τυρνο-Μαγυρέ*. 'Αμφότεραι συνεστημέναί επιστολαί ελήφθησαν. Εύχαριστούμεν θερμώς και σας γράφομεν έν εκτάσει.—Ν. Ν. *Βόλον*. 'Επιστολή με επιταγήν ελάδομεν. 'Ενεγράψαμεν συνδρομητήν και δι' 'Ημερολόγιον. Εύχαριστούμεν. Γράφομεν.—Α. Δ. *Αργιστόλιον*. Συνδρομή σας ελήφθη. Εύχαριστούμεν. 'Απόδειξιν λαμβάνετε έν παρόντι φύλλω 'Εχετε δικαίον, διεύθυνσις διαρρώθη και εκάματε καλά ύπομνήσαντες γνωριμίαν. 'Ασπαζόμεθα.—Ε. Κ. *Φάρσαλα*. Σας ενεγράψαμεν δι' έν χρυσόδετον 'Ημερολόγιον. 'Εχει καλώς.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ „ΦΥΣΕΩΣ“

ΤΟΥ 1895 ΕΤΟΥΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΗΤΟΙΕΤΗΣΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ
ΦΥΣΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ
ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΝ
ΚΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ

ΜΕΤΑ ΩΡΑΙΟΤΑΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚ. ΠΑΙΓΝΙΩΝ

ΥΠΟ

Φ. Ρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

("ετος πρώτον)

Προσεχώς εκδίδεται δλωσ έκτακτον και πρωτότυπον 'Ημερολόγιον τής „Φύσεως“ έξ 20 και πλέον τυπογραφικών φύλλων, όπου θά κοσμηται έκ 50 καλλιτεχνικών εικόνων φιλοκάλως έκτετυπωμένον επί λείου και καλού χάρτου και θά διαιρηται εις 5 μέρη.

'Η τιμή αυτού ώρίσθη, διά τούς συνδρομητάς τής „Φύσεως“:

Τών μεν χρυσοδέτων δρ. 3
Τών δέ άπλών δρ. 2

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλούνται πάντες όσοι έλαβον άγγελίας του 'Ημερολογίου τής «Φύσεως», όπως εύχαριστούμενοι επιστρέψωσι ταύτας τή Διεύθυνσει τής «Φύσεως», ίνα κανονίση εύκαιρως τας άποστολάς των τευχών, καθότι ή εκτύπωσις έγγίζει τδ πέρας.

Η Διεύθυνσις

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

'Η Διεύθυνσις τής «Φύσεως» αναγκάζεται και πάλιν ίνα ποιήσεται γνωστόν πᾶσι τοίς έαυτοίς πολυπλήθεσι συνδρομηταίς, άφορμήν λαμβάνουσα έξ επανειλημμένων και πάλιν έρωτήσεων μερικών έξ αυτών, ότι εύχαρίστως αναδέχεται να έκτελή πᾶσαν αυτών παραγγελίαν κτλ., ήτοι παροχήν πλήροφοριών επί παντός βιομηχανικού, έμπορικού, οικονομολογικού, κτλ. ζητήματος, να δημοσιεύη οίανδήποτε άγγελίαν και γνωστοποιήσιν, να έγγραφή συνδρομητάς εις πάντα τα συγγράμματα και τας έφημερίδας, να προμηθεύη αυτούς οίονδήποτε σύγγραμμα και άντικείμενον έξ 'Ελλάδος και Εύρώπης και ότι αναλαμβάνη τήν μετάφρασιν, σύνταξιν, διόρθωσιν και εκτύπωσιν οίονδήποτε έργου και εις οίανδήποτε γλώσσαν κτλ. επί μετρία άμοιβή και προκαταβολή του άντιτίμου.

Η Διεύθυνσις

ΑΙΘΟΥΣΑ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΥ

Κυριών και Κυριών.

ΠΑΝΑΓ. Χ. ΦΟΥΦΛΗ

14, Στοά Μελά 14,

Γνωστοποιώ τδ σεβαστόν κοινόν των 'Αθηνών και των επαρχιών, ότι έν τῷ Κομμωτηρίῳ έκτελούνται κτενίσματα (ιστορικά και τής εποχής), διά τας έν αίθουση ύποδοχάς, χορούς, γάμους, επισήμους έορτάς, κτλ.

Κατασκευάζονται προσέτι περούκαι πρόσθετοι, και περούκαι προσκεκολλημένα (Tourés) δι' άνδρας, και εικόνες διά ριχών κεφαλής.

Όσαύτως έν τῷ Κομμωτηρίῳ μου κείρεται τις ή και ζυρίζεται πεντάκις, προπληρόνων δρ. 2 και εύρίσκων μεγίστην καθαριότητα.

'Ιδιαίτερα αίθουσα διά τήν κόμμωσιν των Κυριών και βαφήν τής κόμης.

Τιμαί εκτός συναγωνισμού.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ

Ν. Ε. ΠΑΝΑΓΟΥ ΚΑΙ Δ. ΦΟΥΣΑΡΑ

Έν Χαλκίδι.

Τα λαμπρότερα ποτά, ώραιότερα και γευστικώτερα, άμιλλόμενα προς τας εύρωπαϊκά, κατασκευάζονται έν τῷ εργοστασίῳ τούτῳ, ένθα γίνεται χρήση ύλικών άγροτάτων και πρώτης ποιότητος.

Κονιάκ, μαστίχη, ούζο, βανάνα, άγγέλικα, κτλ. ού μόνον προτιμῶνται έν 'Ελλάδι των εύρωπαϊκών, αλλά και πάντα τα ξέν πλοία σταθμεύοντα έν 'Ελλάδι προμηθεύονται ήδη τοιαύτα έκ του εργοστασίου τούτου.

Όσοι δέν τας έδοκίμασαν έτι, άναντιρρήτως άγνοούσι τήν κατασκευήν τής ελληνικής μας βιομηχανίας.

Παρακαλούμεν και πάλιν τούς καθυστερούντας εισέτι τήν συνδρομήν των του τρέχοντος έτους, όπως εύχαριστούμενοι άποστελώσιν ήμίν ταύτην άμέσως διά ταχ. επιταγής ή άλλου ασφαλούς μέσου και τοίς άνταποστελωμέν τας σχετικάς αποδείξεις μετά του αριθμού του λαχείου των τής προσεχούς εκκυβεύσεως.

Έκ του Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΟΥ